

V akci Interbrig I.

Jiljí Kocian

Jiljí Kocian, nar. 2. 8. 1950, trvale žijící v Napajedlích na zlínsku.

V akci Interbrig I.

Akční detektivní novely – prvního z třídílného cyklu V akci Interbrig – popisují dobu těsně po tzv. Sametové revoluci, éru spojenou s nástupem divokého kapitalismu, nekritického směřování ke konzumní společnosti a vzývání kultu peněz.

Obsah

Případ z linky: Praha – Kyjev – Praha	4
Smrt voní po camelkách	38
Případ Podaca	88

INTERBRIG

Případ z linky: Praha – Kyjev – Praha

Řeka vypadala jako valící se tekuté olovo těsně před ztuhnutím. Světla výbojek se ve výparech rozbíhala na všechny strany. Chuchvalce mlhy, klouzající po zarostlém břehu, dorazily až po polorozpadlý vlečný člun, z půlky vytažený na souš.

Postavy, pohybující se za oknem prkenného baráku, připomínaly vystřižené stínové obrázky.

Milan Soška hluboce vydechnul. Teprve teď pocítil vnitřní napětí. Od doby, co vystoupil z dopravního letadla Kyjev – Praha, byl na útěku před svými „chleboďárci“.

Už během letu se začal zabývat myšlenkou, jak cenný náklad, ukrytý ve dvojitém dně příručního kufříku využít pouze a jen pro svoji potřebu.

Byl to asi dvacetipětiletý šlachovitý dlouhán se zrzavými krátkými vlasy, které mu na čele rostly do špičky. Měl dlouhou úzkou lebku. Zpod oranžového obočí nervózně pomrkávaly zelené oči.

Milan Soška byl ale rovněž poslední velkorysou amnestií napravený vekslák a vrah. Zhruba před třemi lety knokautoval svého - mírně řečeno křiváckého - komplice tak nešťastně, že si chlapík srazil o hranu topení vaz. Milan tehdy vyfasoval čtyři roky v druhé nápravné skupině, odseděl si ale akorát něco víc než polovic.

Když vyšel z kriminálu, zjistil, že zlatá vekslácká éra je nenávratně pryč. Téměř všichni jeho bývalí „kolegové“ už vlastnili své kšefty, nebo byli jinak aktivní ve světě velkých obchodů.

Díky starým kontaktům a ukončenému gymnáziu oprášil znalosti ruštiny a nastoupil jako reprezentant jedné česko-ukrajinské obchodní společnosti. Z Čech až na konec světa – jak s

oblíbenou říkával – vozil kupy různých prospektů a bezcenných tretek, zpět opět všelijaký pól a nabídky obchodních aktivit. Co ovšem bylo na celé té šaškárně nejdůležitější, do Čech proudil pravidelně a různými způsoby cenný bílý prášek, který Milan předával dál a díky kterému měl zajištěno víc jak slušné živobytí.

Už druhý den byl zalezlý v provizorním přístřešku a čekal jenom na setmění, aby se odvážil ven.

Z telefonní budky rozehrál další aranžmá. Zavolał Jirkovi Bláhovi, kámošovi a spolunocležníkovi z lochu.

Bláha jezdil už za „totáče“ na šifu po Labi a přičichl k začínajícímu obchodu s drogami. To jej později přivedlo do cely s Milanem. Teď, po amnestii, dělal nočního hlídače u jedné firmy, co měla pronajaté místo jako stavební dvůr v jinonickém přístavu. Po schůzce se Soškou slíbil, že zařídí všechno ostatní.

Očekávaný den přišel právě dnes. Noví obchodní přátelé čekali na vzorky, které měl Milan u sebe.

Miha rychle houstla a vlezlý chlad, stoupající od řeky, byl stále nepříjemnější.

„Nasrat na to !“ ulevil si Milan a povytáhl zdvižený límec bundy. Celé poslední dlouhé minuty měl neustále strach z krachu akce. A tahle nepříjemná obava mizela jenom velmi pomalu. Docela se uklidnil až když se nad ním vynořila známá postava.

„Zdar!“ vyhrkl.

Bláhův krysí ksicht vypadal v odlesku řeky hrozivě.

„Máš ty vzorky?“ zavrčel Bláha.

Milan setřásl ruku, která ho svírala jako nějaká železná skoba a pokývnul.

„Tak pojd’!“

Bláha se otočil a odcházel. Milan našlapoval těsně za

ním. Když vstoupili do kůlny, přepadl ho najednou pocit, který se ze sebe snažil celou dobu setřást. Pocit nějakého neviditelného nebezpečí.

„To je Číman,“ prohlásil Bláha.

Milan civěl němě a tupě na holohlavce s výrazně žensky vykrojenými rty. Ten, obklopen dvěma rovněž holohlavými svalovci, se zády opíral o dvě dřevěné bedny, postavené na sobě a hleděl na Sošku asi s takovým blahosklonným zaujetím, jako když člověk prohlíží kus masa, vystavěný ve výloze řeznictví.

V pravém uchu měl zapíchnutou zlatou náušnici, dlouhý běloskvoucí šál byl jediným kontrastním doplňkem černé kožené kombinézy.

„Máte ty vzorky?“ zaskřehotal Číman a pokynul jedné z goril. Ta vzala beze slova od Milana malou bílou obálku a na další pokyn svého šéfa zmizela venku, kde stálo auto s přenosnou laboratoří.

„Na, dej si loka. Musíš být už pořádně zmrzlej,“ řekl Bláha, vytáhl pleskačku a podal ji Milanovi.

„Tak na zdraví akce,“ prohlásil Milan, pokynul směrem k Čímanovi a řádně upil.

Bláha vzal pleskačku, zašrouboval uzávěr a strčil ji zpět do náprsní kapsy.

Společnost potom beze slova čekala asi pět minut, které holohlavá gorila potřebovala, aby došla k nějakému závěru. Anděl strážný se vrátil zpět do kůlny a zašeptal Čímanovi něco do ucha.

Milan pocítil, jak se mu sevřel žaludek. To mohlo být následkem nervového vypětí.

Číman se odlepil od beden a popošel k Bláhovi. Zcela ignoroval Milanovu napřaženou ruku.

„No dobrá, ten kšeft uděláme,“ řekl. „Kdy můžu počítat s

větším množstvím?“

Bláha, který měl tu čest být obdařen stiskem ruky odpověděl: „Za tři dny“.

Milan spolkl urážku. Vnitřnostmi se mu rozlévala bolest, jakoby tudy protékalo žhavé železo.

„Zatraceně! Co to bylo za utrejch?“

„Dobře,“ řekl Číman, když dojednali místo předání zboží. Potom šopu v doprovodu svých strážců opustil.

Venku bouchly dveře vozu a zaburácel motor.

„Se vzorkama byl spokojenej,“ prohlásil Bláha a zamnul si utěšeně ruce. „Čeká toho od nás půldruhýho kila.“

„Kilo a půl ...“ Milan zakroutil nevěřičně hlavou. „To je přece...“.

„Já jsem už celou věc připravil tak nějak sám,“ řekl klidně Bláha.

„Připravil?“ vyhrkl Milan.

„Jo, připravil,“ přikývnul Bláha. „Co tě eště zajímá?“

Před Milanovýmá očima začaly tančit malé barevné body. Sem a tam, jako dohasínající létavice. Bylo mu zle. Něco hořícího mu stoupalo jícnem vzhůru a leptalo jeho hltan. Začal odkašlávat.

„Co bylo ... v té ... flašce?“

Nohy ochably. Vymrštil ruce, aby Bláhu ranou do ksichtu srazil k zemi. Pak se v křečích zhroutil a škubal s sebou na chladném betonovém panelu jako na souš vyhozená ryba. V nose mu čpěl zápach. Zdálo se mu, že slyší křik racků. Před jeho očima se začal promítat film. Od dětství až po okamžik blížící se smrti.

Ještě jednou pohnul hlavou a otevřel oči. Bláha stál nad ním a chladně se usmíval.

„Jirko!“ vykuckal naposled Milan Soška.

Potom zemřel.

Křik racků, existující pouze v jeho představách, mizel spolu s ním kdesi v nenávratnu.

*

Paní Milada Sošková byla vdova, které scházelo pár roků do zaslouženého důchodu. Bydlela sama v malém domku na kraji městečka, vzdáleného asi čtyřicet kilometrů. Už roky pracovala na dráze jako hláskař.

Byl podzimní večer. Přesně ten dušičkový čas, kdy je nejlepší zalézt do postele a s hrnkem grogu v ruce sledovat televizi. Ji ale čekala šichta, protože dělala turnusy.

Vytáhla kolo, pečlivě uzamkla domovní vchod, zavřela branku a vyjela do sychravé temnoty.

Z malého neosvětleného parčíku naproti vystoupila temná postava a opatrně se blížila.

Robustní chlapík v tmavém kožáku se naposled rozhlédl ztichlou uličkou, klobouk posunul víc do čela, povytáhl teplou kostkovanou šálu, otevřel branku a opatrně se přikradl k domku. Přejel pohledem malou zahrádku a přistoupil k domovním dveřím. Chvilí něco kutil s mechanismem zámku a zakrátko vstoupil dovnitř. Rozsvítil malou kapesní svítilnu a postupně procházel všechny místnosti. Byl v domě sám. O tom nebylo nejmenších pochyb. Začal tedy s prohlídkou. Pečlivě a bez zbytečného spěchu.

*

„Milan Soška,“ řekl Honza Šťastník, můj kolega a nejlepší kamarád ve službě. Stál vedle nosítek a nezapálenou cigaretou ukazoval na zcela zakrytou mrtvolu muže.

„Zase to jeden nýmand zaplatil životem.“

Šéf patologie se vynořil zpoza rohu a vybafl. „Sakra, kouření zakázáno! Neumíte číst?“

Jenda - který stál celou dobu vedle mně - přemýšlel, jak málo je tenhle zákaz užitečný tam tomu pod plachtou.

„Nebude na škodu, když spolu budeme vycházet, co říkáte?“ zeptal se téměř dvoumetrového čahouna s orlím nosem, zahaleného v dlouhém bílém plášti a s bílou čepičkou na čupřině rezatých vlasů.

„To záleží na vás,“ odpálil nevzrušeně dlouhán.

„Tak to aspoň můžeme zkusit. Co byste nám k tomu řekl doktore?“

„To, že ten muž je mrtev.“

„Ha, ha, další co má smysl pro humor,“ prohlásil Honza a snažil se nezapálenou cigaretu znovu nacpat do krabičky.

„Ve zprávě máme, že toho chlapa vytáhli z Vltavy,“ přihodil jsem k lepšímu, abych trochu pozvednul skleslou náladu.

„Na typického utopence teda tenhle chlápek nevypadá,“ doplnil mě Jenda a s otázkou v očích se obrátil k patologovi.

„To máte pravdu. Tenhle nebyl dlouho ve vodě.“ Vyhrnul si levý rukáv pláště a hloubavě se zadíval na zlacené náramkové hodinky.

„Je mrtev tak čtrnáct až šestnáct hodin.“

„Takže včerejší noc?“ zeptal se Honza.

„Skutečná příčina smrti,“ pokračoval doktor Polišenský – to jméno měl aspoň napsáno na vizitce – „byla ale jiná. Ten muž byl

otráven. Cyankáli.“

Případ nám předali dnes ráno. Oba jsme pracovníky Interbrigu, tedy zvláštního oddělení Ústřední kriminální služby, bojujícího v součinnosti s dalšími složkami policie České republiky proti mezinárodnímu organizovanému zločinu. Oddíly Interbrigu působí ve smluvních zemích a tak říkajíc koordinovaně a na vysoké profesionální bázi úspěšně potírají všechny formy mezinárodního zločinu a terorizmu, sužujícího už tak dost ztrápenou Evropu. V současné době probíhalo důkladné šetření obchodních aktivit mnohých firem, přicházejících do naší republiky z krajín bývalého SSSR. Bylo až s podivem, co všechno viselo ve vzduchu. Chlap, který teď před námi ležel na prosektuře, pracoval jako obchodní cestující jedné z nejvíce aktivních a podezřelých firem. To zřejmě lidem na kompetentních místech stačilo, aby nás poctili svou důvěrou.

S identifikací zavražděného nebyly žádné potíže, neboť měl v náprsní kapse bundy cestovní pas, který byl ještě docela dobře čitelný. Nález mrtvoly hlásil nějaký děda – rybář, co v těch končinách pravidelně chytával. Místo, vzdálené asi dva kilometry od jinonického přístavu, bylo dovedně skryto a tak nějak vybočovalo z okolního jednotvárného rázu krajiny. Jinak vcelku holé břehy právě v tomhle úseku - kde řeka tvořila velký oblouk - zarůstaly hustým křovím. Říční koryto zde dokonce lemovala i řada vzrostlých stromů. V místě, kde se vléval takový větší potok, zůstalo za větve - do vody padlého stromu - zachyceno tělo ubohého Sošky.

Jak jsem již řekl, s identifikací mrtvoly problémy nebyly. O to víc jsme si lámali hlavu s motivem. Zvláště, když se prokázala příčina smrti, tedy že oběť byla zavražděna úkladně, pomocí těžko dostupného a v našich poměrech neobvyklého jedu cyankáli.

Policaři bez úspěchu prohledali oba břehy až po přístav.

Několik kriminalistů obcházelo s fotkou zavražděného lidi, kteří s ním eventuelně mohli přijít do styku – řidiče autobusů vozící cestující do městské části Jinonice – taxikáře, personál v hospodách atd.

„Jste asi na stopě velké záhadě,“ prohlásil sarkasticky doktor Polišenský. Neměl tehdy ani potuchy, jak blízko byl pravdě.

*

Jiří Bláha otevřel kufr a vyházel obsah. Jeho srdce bilo radostným očekáváním, jakmile odklopil dvojité víko a pohledem sklouznul na sáčky, plné bílého prášku. Do slíbeného půldruhého kila tomu musí pomoci. V duchu už viděl dolarové bankovky, jak mu něžně šustí mezi prsty. Měl po krk dosavadního života. Vůně dalek šimraly v nose bývalého námořníka. Až to tady skončí, tak už nic nebude stát v cestě, aby uskutečnil svůj dávný sen. Nějaký malý ostrov a kompletní servis k tomu.

Bláha se zasněně zadíval na plakát Fischer – Reisen, na kterém byl v perfektních barvách vyveden ostrov, vystupující z blankytně modrého moře. Opatrně zavřel kufr a láskyplně ho pohladil. Do předání zbývaly ještě dva dny.

V autě bylo dusno k zalknutí. Honza kouřil snad dvě cigarety najednou a já skrz mračna kouře skoro neviděl na cestu.

„Že se na to nevykašleš,“ houknul jsem do cigaretové mlhy a předem věděl, že moje snaha je naprosto zbytečná.

„Od prvního s kouřením končím,“ prohlásil Honza a mocně potáhl.

„No jo, jasně,“ rezignovaně jsme mávnul rukou a rozhrnul

cigaretovou clonu. Ukázala se Slunečná ulice a já zapíchl služební BMW mezi dvě popelnice, které přetékalý odpadky.

Byt zavražděného byl ve třetím poschodí barevně vyvedeného paneláku. Pryč se šedí sídlišť!

S lehkostí lidí, zocelených tvrdým tréninkem, jsme vyběhli do třetího patra. Výtah byl mimo provoz.

S otevíráním dveří jsme se nemuseli namáhat. Někdo to už udělal za nás. Vytáhli jsme pistole a jeden po druhém opatrně vkročili do přítí předsině.

Všude vládl nepopsatelný nepořádek. Různé věci a svršky, vyházené ze skříní a šuplíků se válely na podlaze, rozpárané čalounění židlí a pohovky vypadalo víc jak žalostně. Dotyčný nebo dotyční už tady svoji práci skončili. Byt byl prázdný. Jistou dobu jsme procházeli tou spouští, aniž bychom hledali něco určitého. Potom jsem vzal opatrně do kapesníku sluchátko telefonu a vytočil služebnu.

Honza zůstal na místě do příjezdu našich chlapů a já se rozjel – směr archiv kriminálky – abych zjistil co nejvíc o mrtvém Milanu Soškovi.

Firma, kde zavražděný poslední dobou pracoval, sídlila ve skvostném a výstavním secesním domě v centru. Mezi firemními tabulkami různých barev a velikostí jsme objevili i nápis GALAX s.r.o., vyvedený černým písmem na naleštěné mosazné cedulce.

Vůbec celý vstup byl impozantní – mramor, sklo, koberce, všude plno lesku. Ne jako některé firmy, kde si na vstupu do budovy na nápadné tabulce přečtete jejich omračující název a na špinavém dvorku nevíte kam dál.

Stoupali jsme s Honzou po mramorovém schodišti do prvního patra – dveře 102-104 od schodiště vlevo – a já přemýšlel,

že tady asi těžko platí nájem 1.600,- Kč /m2/rok.

Na dveřích č. 102 stálo mimo jiné vedení firmy, takže jsme slušně zaklepali a odhodlaně vstoupili.

Přijala nás platinová blondýnka, která si nezdala se slavnou MM. Když si prohlédla služební průkazy, zavedla nás do další místnosti a neslyšně se vzdálila.

V kanceláři seděl za masivním stolem malý tělnatý chlapík. Měl puntíkováného motýlka a hlavu – zřejmě přetíženou starostmi – poněkud na stranu. Byl naším příchodem zcela zjevně zaskočen.

Vnitřní výzdobu kanceláře dotvářely – jak ostatně u těchtole pánů bývalo dobrým zvykem – dřevěná malovaná karafa spolu s několika malými kalíšky, samovar a čajový servis, nějaké ty plakáty a diplomy na stěnách. Jenom Vladimíra Iljiče jsem tak nějak postrádal. Toho asi někam zašantročil. Jeden nikdy neví. Prostě moderní manager.

Představil jsem sebe, Honzu a sdělil mu, že jistým řízením osudu má o jednoho zaměstnance méně.

„Eto něvazmožno! Pačemu! On bil ubit?“

Po prvním záchvatu zděšení se poněkud uklidnil a s nevalným úspěchem se snažil začít mluvit česky.

„On byl v Kijev, no a dolžen byl vernuťsa zděs.“

„Takže tady se po návratu z Ukrajiny neukázal?“ zeptal jsem se tloušťíka, který vypadal, že se každou chvíli svalí za ten jeho dubový – nebo jaký stůl.

„Nět. On neprišjol.“

„Vezi něco cenného, co by snad stálo někomu za to, aby ho zavraždil?“ vybafl na něj ze strany Honza. „Peníze, cennosti, cenné papíry nebo tak něco?“

„Nič. Toľko dokumenty od firmy, předloženija iz Ukrajíny.“

Chlapík si už v dlaních hlavu poněkud srovnal a teď s ní pořád nevěřičně kroutil.

„Padaždítě. U něvó byla pečát', razítko od našej firmy.“

Z jeho odpovědí, které jsme si navzájem pomáhali překládat, se člověk nic podstatnějšího nedozvěděl. Nechali jsme mu pro každý případ číslo telefonu a vypadli z té síně slávy.

„Tyhle chasníky zaskočila doba nějak rychle,“ prohodil Honza, když jsme opět sestupovali po impozantním schodišti k recepci.

„Ještě se nestihli naučit česky.“

Pípání autotelefonu přehlušovalo chrchlání přehrávače. Při první vhodné příležitosti jsem tedy auto obrátil a proplétal se přecpanými ulicemi k budově, kde se pro změnu nacházely kanceláře naší firmy.

V jinak prázdné čekárně seděla starší žena v tmavém kabátě. Černý šátek jí sklouzl dozadu, ruce hladily monotónně víko dámské kabelky.

„Pojďte dál paní Sošková,“ vyzval jsem sedící ženu a otevřel dveře kanceláře.

S povzdechem se postavila, upravila šátek a nerozhodně vykročila ke dveřím.

„Přijměte naši upřímnou soustrast. Je nám opravdu líto, co se stalo vašemu synovi. Víím, jak je pro vás těžké teď, po identifikaci ještě odpovídat na otázky, ale nesmíme ztrácet čas. Je v zájmu spravedlnosti co nejdřív chytit a potrestat jeho vraha.“

Honza vytáhl z lednice láhev coly, trochu nalil do skleničky a postavil ji před schoulenou ženu.

„Můžete nám paní Sošková říct, kdy jste viděla syna naposled?“ začal jsem opatrně.

„To už je, to je tak dva měsíce. Slíbil přijet na Dušičky, ale neukázal se. Víte dnes, když jsem se vrátila ze služby, tak jsem si myslela, že snad byl Milan doma.“

„Jak to?“ vydechli jsme téměř současně.

„No, v bytě to vypadalo, jako že tam někdo byl a něco hledal. Víte, já žiju už dlouho sama a tak mně to hned bylo divný. Říkala sem si, že asi přijel Milan a potom přišel policajt od nás a pověděl mně, co se s Milanem stalo,“ řekla žena a skryla hlavu do dlaní.

„A nezkoušela jste zjistit, jestli vám něco neschází?“ zeptal se po chvílce Honza.

„Ne, ten policajt čekal, že mě vezme jako sem, tak jsem se oblékla a jela s ním,“ zavzpomínala a utřela si oči do kapesníku.

„Víte, on Milan nebyl špatný kluk. Ve škole mu to šlo, taky maturu si udělal. Na vysokou se nedostal, tak šel k nám na dráhu a jezdil u vlakové pošty. Pak si zvykl na peníze a kamarády. Mně koupil k narozeninám video. Já mu říkala, že je potřeba opravit střechu. Co já s videem. Dyt' to ani neumím pustit.“

Nechali jsme starou paní vykládat.

„Paní Sošková,“ řekl jsem nakonec. „Víte co, pojedete domů tady s kolegou a nějakými lidmi. Oni se u vás porozhlédnou.“

Potáhl jsem si telefon a zařídil všechno potřebné. Venku se už viditelně zešeřilo. Udělal jsem si tedy v kávovaru presso a začal smolit hlášení.

*

Luděk Skopal, umělecký šéf fotoateliéru Alfa a intimní přítel Jindřicha Krause alias Čimana, přepočítal denní tržbu, napsal výčetku a peníze uložil do trezoru.

Pro dnešek měl padla a ulehčeně si oddychl. Poslední dobou stálo všechno za pendrek. Kšefty na houby a nervozita z nejisté budoucnosti. Číman byl čím dál podrážděnější. Nezbyval čas na lásku a pod přívalem starostí rychle prchala vzájemná přitažlivost.

Luděk se jenom těžce smířoval s nepřízní osudu. Nějaké ty boční kšeftíky mu sice ještě zbyly – to proto zůstával v ateliéru po pracovní době sám – ale to už opravdu za moc nestálo.

Po práci se nejraději toulal nočním městem. Namlouval si vždycky, že zrovna ten den zažije bůhvíjaké dobrodružství. Domů k Čímanovi se snažil přijít co možná nejpозději.

Zrovna dneska měl zase po delší době chuť se trochu povyrazit a ulehčit těžce zkoušené duši.

Krabičku Marlboro a zlacený zapalovač shrnul do příruční pánské tašky rezavě hnědého odstínu, nasoukal se do kožené bundičky téže barvy, zkontroloval okna, zhasnul světla a vyšel z krámu.

Vlastně nevyšel. Když otevřel vstupní dveře, srazil se na prahu s mužem, který mu zastoupil cestu a strčil ho opět dovnitř.

Chlap v tmavém kožáku a kostkované šále. Klobouk měl posunutý do čela, zdvižený límec kabátu. Zahlédl akorát spodek brunátného obličeje.

„Co si to dovoluujete?“ vypískl rozčileně Luděk a zašermoval rozhorleně rukama.

Muž udělal nějaký rychlý pohyb. Luděk ucítil tupý úder. Před očima se mu roztančilo několik kruhů, hvězdičky, mžitky a potom už nic, jenom prázdnota.

Neznámý se rychle sklonil nad ležícím, chytil bezvládné tělo za nohy a odtáhl ho dále do šera místnosti. Oběť rychle prošacoval. V příruční tašce našel svazek klíčů, ten u okna prohlédl a s

uspokojením pokynul hlavou.

Fotoateliér uzamknul zevnitř a vrátil se k Soukupovi. Pevně spoutal ležící tělo, do úst nacpal roubík a pak už beze spěchu odemknul vstupní dveře a vyšel před krám. Ateliér zamknul a zmizel za rohem protějšího domu.

Číman měl za sebou zase jeden perný den. Kšefty se ne a ne rozhýbat. Konkurence byla čím dál drzejší a válka pasáků na spadnutí. Pramen začínal vysychat. Jeho dva erotické salony a foto studio začínalo třít bídu s nouzí.

„Chce to změnu,“ mručel pro sebe. Věděl, že ve kšeftu s drogami je jenom malá rybka a že bruslí na tenkém ledě, ale rozhodl se to risknout. Nějak se z té sračky dostat musí. Když to s tím Bláhou vyjde, bude zase ve vatě. Odbyt už byl zajištěn.

Bílý, naleštěný mercedes, klouzal téměř nehlučně nočním městem. Záblesky neonů vnikaly tu a tam do neosvětleného vnitřku vozu a odrážely se od lysých lebek dvou tělesných strážců, kteří seděli beze slova na předních sedadlech.

Vůz se ladně zhoupnul a zastavil před úzkým, dvouposchodovým činžákem, vyšperkovaným neonovou reklamou firmy CINZANO. Všichni tři vystoupili společně nahoru, až ke dveřím podkrovního bytu, který Číman získal asi před rokem od jednoho feťáka a kde teď bydlel se svým novým hochem, uměleckým fotografem Skopalem.

Dva holohlavci počkali, až jejich prostovlasý šéf odemkne dva bezpečnostní zámky, kývli na pozdrav a sestupovali zpět.

Číman zavřel vstupní dveře, zamknul spodní zámek a dvakrát otočil západkou zámku horního. Dlouhý bílý šál pověsil na věšák v šatně, nazul si domácí pantofle, vzal z police prázdnou

sklenku a zamířil k lednici pro mléko. Jednu sklenici mléka před spaním. Měl své ustálené zvyky a přímo puntičkářsky se jich držel.

V polovině cesty se zastavil a začal natahovat vzduch. Několikrát přičichl ke své kožené kombinéze a nevěřičně zakroutil hlavou. Byl zapřísáhlý nekuřák. V bytě se bez výjimky kouřit nesmělo. On však cítil lehký závan cigaretového kouře.

Postavil sklenici na pult kuchyňské linky a otevřel dveře obývacího pokoje.

V přítmi místnosti, lehounce ozářené odleskem modročerveného venkovního neonu, se rýsovala postava muže, sedícího pohodlně v křesle. Přes opěradlo měl přehozen tmavý kabát a šálu. Klobouk ležel na konferenčním stolku. Obličej matně ozařoval rudý plamínek zapálené cigarety. Chvilé čekání si neznámý krátil popíjením koňaku z domácího baru.

Muž nevzrušeně upil z baňaté napoleonky, potáhl a pokynul Čímanovi. Ten otevřel údivem ústa a marně se snažil něco vykoktat.

„No konečně,“ pronesl neznámý návštěvník a ukázal Čímanovi na vedlejší křeslo. Ten se váhavě přiblížil a když došel na přikázané místo, nohy se pod ním podlomily a on těžkopádně upadl do sametového čalounění.

„Co ... co to má znamenat?“ vykoktal ze sebe, čelo se mu orosilo studeným potem, dlaně zvlhly a pod koženou kombinézou se začal nepříjemně potit.

„Maladoc, ty mně budeš muset něco vysvětlit,“ pronesl opět nevzrušeným hlasem neznámý a potáhl z cigarety. „Záleží jenom na tobě, jak se ti to povede.“

Čímanovi bylo jasné, že situace je víc jak vážná a začal tušit i účel nenadálé návštěvy. Pokusil se polknout, ale slin se mu nějak

nedostávalo.

„O co jde?“ vysoukal ze sebe a setřel z čela neodbytnou kapičku potu.

„O takový bílý prášek. O heroin za pěkných pár dolarů. O to jde,“ vysvětlil neznámý vetřelec, přičichl k obsahu sklenice a pomalu, velmi pomalu napoleonku zvedl k ústům a upil.

„A co já ... co já s tím mám společného?“ zasténal Číman a viditelně se začal v mohutném křesle scvrkávat.

„Moji šéfové se od společných, řekněme obchodních přátel, dozvěděli, že jste docela hm ... nedávno domluvil kšeft s heroinem. Tady se k tomu hned tak někdo nedostane a naši nějaký ten heroin hm ... jak se to řekne česky ... no postrádají.“

„Ale já nic nemám!“ vykřikl Číman a vzepjal se v křesle. „Já jsem akorát domluvil kšeft, ale heroin má Bláha. Ten nám včera s nějakým borcem jenom ukázal vzorky. To je všechno. Zboží jsme ještě nepřevzali. To má Bláha. Nebo ten druhý. Zboží máme podle dohody převzít pozítří v noci v deset. Bláha bude mít směnu. Přisahám, že jsem nevěděl, že je to vaše. To bych si s tím nic nezačínal.“

„A ten Bláha, jak říkáte, co je to zač?“ zeptal se neznámý bez známky zvědavosti.

„Dělá nočního hlídače v jinonickém přístavu. Je tam takový oplocený stavební dvůr s dřevěným barákem.“

„A ten druhý chlápek?“

„Toho neznám. To je nějaký Bláhův známý. Heroin vlastně dotáhl ten mladý, ale celý kšeft s náma domlouval Bláha.“

„Ten druhý chlap, byl to snad tenhle tady?“ ucedil neznámý, sáhl do náprsní kapsy a vytáhl fotku.

Natáhl se s fotkou v ruce směrem k Čímanovi a škrtnul

zapalovačem.

„Moment, já si musím vzít brýle,“ prohlásil Číman a cítil, že se začíná uklidňovat. Už mohl dokonce polknout a v hlavě se začaly klubat první náznaky určité myšlenky. Zvedl se z křesla, přešel k sektorové stěně a povytáhl zásuvku. V dlani ucítil chladnou pažbu revolveru. Ulehčeně si oddychl a hbitě se s namířenou zbraní otočil směrem k neznámému.

„Co jste sakra zač, že se tu tak roztahujete? Jak mám poznat, že neblafujete?“ mluvil rázem jako o překot a zamával výhružně revolverem.

Směrem z křesla vyšlehl záblesk a ozvalo se takové silnější plesknutí. Číman zavrával, upustil zbraň – kterou ještě nestačil ani odjistit – a svalil se na plyšový koberec obývacího pokoje. Stačil ještě srazit stojací lampu se zlatou obrubou.

„Durak,“ procedil neznámý a několikrát nesouhlasně zakýval hlavou. Zvedl se z křesla a popošel k ležicímu, který s sebou škulal na koberci. Z bezprostřední blízkosti ještě jednou vypálil. Chvilku stál nad nehybnou obětí, potom pokrčil rameny a začal systematicky zahlazovat stopy své přítomnosti.

*

V hlavě bylo slyšet - a taky cítit - bušení kovadlin. Opatrně jsem otevřel jedno oko a polehoučku se probouzel do kalného jitra. Budík na stolku zvonil jako pomínutý. Ty kovadliny v hlavě, to byl následek včerejší pivní smršti, kterou jsem s kamarády absolvoval v oblíbené hospůdce „V zátiší.“ Zátiší to včera rozhodně nepřipomínalo, protože jsme – mimo jiné – sledovali i fotbal a sice zápas Poháru mistrů. Fernety na závěr, to snad byl ten úplně

nejpitomější nápad, který nás mohl napadnout. Tušil jsem, že mě dneska čeká velmi, velmi krušný den.

V polovzpřímené pozici lidoopa jsem vykonal všechny úkony ranní hygieny. Na snídani zatím nebylo ani pomýšlení. Vyšel jsem do nevlídného listopadového rána. Auto zůstalo před barákem a já s tichým úpěním rázoval k nejbližší zastávce autobusu. Předsevzal jsem si totiž, že cestou do práce poctím návštěvou nějaký příjemný bufet, kde jsou již v tuto dobu schopni nabídnout gulášovku a jedno zdravotní k tomu. A hned ta známá asociace: cesta do práce = výhybka = myšlenky k současnému případu.

Honza už seděl v kanceláři a louskal zadní stranu Mladé fronty. To byl zvyk, přetrvávající z totalitní doby, sice číst noviny odzadu.

„Co říkáš na fotbal?“ houknul, hned jak jsem se objevil ve dveřích.

„Panebože! Ani nevzpomínej. To vítězství jsme zapili tak, že si teď připadám jak na vodě,“ zaúpěl jsem při vzpomínce na pivněfernetovou dvojkombinaci a svezl se do židle.

„Když vzpomínáš vodu, tak snad něco o tom utopeným, né?“ řekl Honza a natáhl se pro zelenou složku, položenou na hromadě dalších písemností.

„V bytě tý paní Soškovy jsme to prohlídli, chlapi z pátračky hledali otisky, ale nic. Pokud tam někdo byl – jak ona říká – a já si myslím že je to docela možný, potom ten dotyčný věděl co dělá a dal si sakra pozor, aby se nějak blbě neprozradil,“ shrnul Honza a několikrát významně ťuknul propiskou o zelenou složku.

„Dejme tomu, že máš pravdu. Když to dáš dohromady s tím zpřeházeným Soškovým bytem, co ti vychází?“ zeptal jsem se a významně vztyčil ukazovák.

„Někdo u toho mrtvýho Sošky něco hledá a dává si záležet, aby to něco našel. To mně teda vychází,“ uvažoval nahlas Honza a mnul si zamyšleně bradu.

„Krucí, co by to ale mohlo být? Je jasný, že šlo o nějakou levotu. Ten co se nám plete do cesty bude asi profík a profíka si hned tak každý dovolit nemůže,“ rozvíjel Honza dál své teorie.

To, co jsme v naší společné kanceláři prováděli, byla taková řekněme ranní rozcvička na rozhýbání mozkových závitů. Tak jsme to dělávali a tak se nám to i vyplácelo. Mnohdy jsme totiž při tomhle ranním cvičení a s čistou hlavou – což dnes nebyl můj případ – objevili ledacos, co se později pro další pátrání ukázalo jako dost podstatné.

„Profík ... hm ... poslechni, kdyby ale ten Soška něco vyvedl těm svým ruským šéfům a oni se ho – dejme tomu – rozhodli odstranit, jak myslíš, že bychom ho našli?“ odpálil jsem na druhou stranu hříště.

„Co jako?“ zeptal se zaskočený Honza.

„No já myslím, že bysme ho těžko našli otrávenýho. Ve vodě možná ano, ale s kulkou v hlavě nebo traverzou na krku. Aby vystrašili naše grázlíky. To víš, to se rozkřikne rychle,“ řekl jsem svůj názor a čekal, co na to Honza.

„Hm ... to je teda fakt,“ potvrdil kolega a zadíval se zasněně z okna kanceláře do zahrady. „U sebe měl pas a taky peněženku. Jo a švýcarský hodinky a zlatej řetízek. Ten jeho vyrabovanej kvartýr a návštěva u starý paní Soškový, to by teda fakt mohlo sedět,“ odkýval Honza a pootevřel okno do zahrady.

Ovanul mě příjemný chlad, smíšený s vůní živé přírody. Následky včerejší divoké noci mizely někde v dáli.

„Poslechni, na deset máme schůzku s letuškou, co měla

službu v letadle z Kyjeva, kterým přiletěl Soška. Potom musíme do vězení na Pankráci, kde nějakou dobu seděl. Ty druhý kriminály, to se pak musíme domluvit, kdy a jak je zmáknem. Jo a když budeme na letišti, tak se zeptáme taky v odbavovací hale a zkusíme taxikáře před letištěm. Třeba budeme mít štěstí,“ shrnul jsem v kostce další postup a zadíval se Honzovi přes rameno na otevřenou stránku novin.

Letuška, co tehdy sloužila v letadle na trase Kijev – Praha, byla štíhlá bruneta s krátce střiženými vlasy, hlubokýma smaragdově zelenýma očima, pěstěnými nehty a vonící nějakým velmi rafinovaným parfémem. Seděli jsme v prázdné hale letecké společnosti. Na sobě měla tmavě hnědou bundu, seprané džíny a špičaté tmavě hnědé boty. Byla fakt šik a jmenovala se Květa.

Sošku sice podle fotky poznala, protože jak říkala, už tuhle linku letěl víckrát, nevzpomínala si ale na nic neobvyklého, co by snad mohlo s tehdejší letem souviset. Podle ní let probíhal naprosto v pohodě. Takže nic.

V odbavovací hale jsme také neuspěli. Výsledek se ale dostavil po delším pátrání mezi taxikáři před letištěm. Našli jsme totiž řidiče, který Sošku toho dne naložil a vezl do města.

Brunátný chlapík v červené péřovce zavražděného podle fotografie bezpečně poznal a vzpomněl si, že ho ve svém volvu vezl do centra. To bylo dopoledne, asi tak v jedenáct hodin. Tedy den před vraždou. Soška měl prý sebou jenom tmavý příruční kufřík. V taxíku byl nápadně nervózní a každou chvíli se otáčel.

„Teda, on mně nejdřív řekl, že chce do centra, na Benešovo náměstí, potom ale poručil, ať jedu po třídě 17. listopadu. Tam si nechal zastavit, zaplatil a pak jsem ho viděl jak jde přes ulici ke

stanici autobusu. Hned jsem si říkal, že je to nějaký divný, že jede jakoby zpátky a že sem ho tam mohl klidně hodit já, no né?“ prohlásil taxikář a prohlížel přitom gumičku předního stěrače.

„Jo to je teda fakt divný,“ přidal se Honza. Zapsal si taxikářovy nacionále a poté jsme se odporoučeli.

„Tmavej kufřík,“ meditoval Honza v autě, kterým jsme se sunuli přečpanými ulicemi. „Kde ho ale hledat? Že by se s ním utopil?“

„Pokud by do dostali ti jeho bývalí šéfové, tak by mu jednoduše kufřík vzali a nepotřebovali by rabovat byt, ani prohledávat matčin domek.“

„To mohli udělat všechno dřív než ho dostali,“ posunul mě v mých úvahách Honza.

„Kdyby se jim podařilo načapat ho někde třeba i bez kufříku, určitě znají způsoby, jak z něj dostat, kde ho schovává. Jestli ovšem byl ten kufřík tak důležitý. Ta paní Sošková například odcházela na směnu po šesté večer. To by se snad tak nějak časově krylo se smrtí Sošky. Sem je to štreka víc jak čtyřicet kiláků. Nebo těch co po něm šli bylo víc?“ rozšířil jsem svůj imaginární okruh dohadů a pochybností.

„Člověče, stejně je to nějaký divný,“ přidal Honza k lepšímu. „Něco v tom pořád nesedí. Něco fakt nesedí. On ten Soška se podle výpovědi taxikáře ztratil ve městě vlastně ve středu, zhruba v poledne a otrávenej byl ve čtvrtek asi v sedm večer. Podle toho vyrabovanýho kvartýru doma nebyl. Někde ale bejt musel.“

*

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.